

blive Invalider enten som Følge af Ulykkes tilfælde eller paa Grund af Sygdom, Tuberkulose, eller hvad det nu maatte være, lige saa godt i 30-Aars Alderen som i 60-Aars Alderen, og derfor skal I forsikre jer, ikke alene mod kortvarige Sygdomme, som I faar Understøttelse til igennem Sygekasserne, men ogsaa mod den vedvarende Invaliditet, som Sygekasserne ingen Forpligtelse har overfor og efter deres Konstruktion heller ikke kan have nogen Forpligtelse til at tage sig af, som man kan sige til dem, at de skal forsikre sig mod Arbejdsløshed og Sygdom, Det vil i hvert Fald neppe være lettere at sige til dem: Naar I nu har forsikret jer mod Invaliditet, er I vel klare over, at hvis I ikke bliver Invalid, inden I bliver 60 Aar, faar I ingenting for Pengene, saa er I henviste til Kommunalbestyrelsernes Skøn over eders Trang, og jeg mener, at man lettere faar dem til at betale deres Præmie, naar man siger: Og hvis I ikke bliver Invalid i en tidlig Alder, har I Ret til at faa Invalidrente, naar I bliver saa og saa gamle.

Saa siger man, at der begaas en Uret derved, at saa mange, der har betalt, aldrig faar noget. Ja, den Uret begaar man jo i alle Forsikringsgrene, om jeg saa maa sige. Naar man tegner — det er foreløbig frivilligt — en Ulykkesforsikring, er det saadan, at hvis man ikke nogen Sinde kommer til Skade, har man betalt sine Præmier, men faar ingenting. Jeg har desværre faaet godt af den af mig selv frivilligt tegnede Ulykkesforsikring, og jeg har faktisk, det skal jeg gerne erkende, faaet flere Penge i Erstatning, end jeg i de for Resten mange Aar, jeg betalte Præmie, havde betalt, men naar jeg kunde faa mere i Erstatning for Ulykkestilfældet, end jeg havde betalt i Præmier, ligger det jo i, at der er adskillige, som har betalt Præmier, som aldrig faar nogen Erstatning, men jeg har aldrig hørt nogen beklage sig derover, tværtimod, de fleste er nok mest tilfredse med, at de ikke har behov at tage mod Erstatning. Man kan ikke rejse det som en Indvending mod Flertallets Forslag om Forsikring, at mange kommer til at betale uden nogen Sinde at faa noget. Akkurat det samme gælder for Arbejdsløshedsforsikringens Vedkommende. Ministeren sagde, at den var frivillig. Ja, det er den paa Pa-

piret, men i Virkeligheden er den tvungen, og jeg gad vide, hvordan det var gaaet med Arbejdsløshedsforsikringen, hvis ikke afdøde Arbejdsløshedsinspektør Sørensen havde haft den Forstaaelse af Nødvendigheden af, at den blev tvungen, som han havde, og hvis ikke Fagforeningerne og navnlig deres Ledere havde været ham følgagtige og i Virkeligheden tvunget alle Fagforeningsmedlemmer til at være Medlemmer ogsaa af Arbejdsløshedsforsikringen, saa det har ikke meget at sige, enten den er frivillig paa Papiret eller ikke, det afgørende er, at den i Realiteten er en tvungen Forsikring; ellers skulde det ogsaa nok vise sig, at der var en hel Del, der ikke gik med.

Jeg har holdt mig alene til det rent saglige. Men jeg er overbevist om, at der i saa Henseende for os, der anser Forsikring for at være langt at foretrække, ikke heller er nogen Fare ved at komme ud i Valgagitationen med den Sag. Den højtærede Minister mente, at der var en Forskel mellem, hvad der stod i Venstres Program af 1909 og en Udtalelse til Vælgerne, fremsat i Begyndelsen af Januar 1916, man havde ikke brugt de samme Ord i Udtalelsen som i Programmet af 1909. Jeg maa gøre opmærksom paa, at man begynder Udtalelsen til Vælgerne med at sige: Idet man for øvrigt henholder sig til Programmet, finder man Anledning til særlig at fremhæve. Man taler saa i Almindelighed om den sociale Forsikring og det, der nærmest foreligger under Krigen, nemlig Børnene, de gamle og Enkerne. Det er ikke noget mærkeligt, det er jo det sædvanlige, at et Parti, naar det har et Program, i sine Henvendelser til Vælgerne henviser til det og saa særlig fremhæver det, man efter dets Mening ved det forestaaende Valg særlig bør lægge Mærke til. Jeg forstaaer godt, at naar man er saa fattig paa Argumenter, navnlig paa saglige Argumenter, som baade den ærede Ordfører (Borgbjerg) og Ministeren har været, søger man at lave noget politisk ud af Sagen, og det har jeg for mit Vedkommende ikke det mindste imod. Jeg har mange glædelige Erfaringer for, at der i Befolkningen er en Forstaaelse af, at det er langt at foretrække, at an gaar Retsprincipets Vej frem for at gaa den Vej, som en socialdemokratisk Meningsfælle i Politikken, men ikke Meningsfælle